

 HARLEQUIN®

King

Andrea Laurence

*Kokkuleppeline
kallim*

Originaali tiitel:
Andrea Laurence
The Boyfriend Arrangement
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kersti Carsten
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2018 by Andrea Laurence
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D03360119
ISBN 978-9949-82-373-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Hea lugeja!

Juba siis, kui ma ligi kaks aastat tagasi Yale'i korbiõdede lugusid plaanisin, teadsin Harperi saladust. Lugejate eest oli tõde sama varjatud kui tema pere ja sõprade eest, aga see oli olemas, mõjutades iga tema tegevust ja otsust. Kirjanikuna meeldib mulle väga oma tegelaste kohta teada asju, isegi detaile, mis raamatu lehekülgedele kunagi ei jõua. See teeb nad minu jaoks reaalsemaks. Ma ei jõudnud ära oodata Harperi raamatut, kus ta suudab end lõpuks ometi tõde avaldades vabaks võidelda.

Ma teadsin ka, et meeskangelasel on oma saladus, aga ma ei teadnud, milline, kuni leidsin end kohaliku haigla kardioloogiaosakonnas kellegagi, kes oli mulle väga oluline. Kirjanikuna on kõik kogemused – nii head kui ka halvad – potentsiaalsed uurimisvõimalused. Kui ma sain koronaararterite tõve kohta teada rohkem, kui oleksin iganes tahtnud, suunasin selle käesolevasse raamatusse ja nii tekkiski Sebastiani salajane südamehaigus.

Õnneks läks minu südamehaigel patsiendil kõik hästi ning ma kirjutasin rõõmuga ka Harperile ja Sebastianile õnneliku lõpu. Kui sulle nende lugu meeldib, anna mulle teada, külastades minu kodulehte andrealaurence.com, märgi meeldivaks minu Facebooki fännileht või järgi mind Twitteris. Sinu tagasiside meeldiks mulle väga!

Head lugemist!

Andrea

Üks

„Nalja teete või?“

Sebastian West skannis veel kolmandatki korda oma uksekaarti ja ometi keeldus Bio'Techi – tema kaasasutatud biomeditsiinitehnoloogia ettevõtte – eesuks avanemast. Nähes, et hoones liigub tema töötajaid, tagus ta rusikaga vastu klaasi, ent kõik ignoreerisid teda.

„See on minu firma!“ käratas ta, kui tema sekretär silmsidet loomata mööda astus. „Virginia, ära sunni mind sind vallandama.“

Selle peale jäi naine seisma ning tuli kaarega ukse juurde tagasi.

„Lõpuks ometi,“ ohkas mees.

Ent sekretär ei avanud ust, nagu loodetud. Selle asemel raputas ta vaid pead. „Doktor Solomon andis mulle range käsu teile ust mitte avada, härra.“

„No ole nüüd,“ oigas mees.

Naine jäi kõigutamatuks. „Seda tuleb teil tema endaga arutada, härra.“ Siis pöördus ta kannal ringi ning kadus.

„Finn!“ möirgas Sebastian kõigest kõrist, tagudes vihaselt rusikatega vastu klaasi. „Lase mind sisse, va litapoeg.“

Hetk hiljem ilmus uksele Sebastiani endine ülikooliaegne toakaaslane ja äripartner Finn Solomon, kulm kortsus. „Sa pidid puhkusel olema,“ sõnas ta läbi klaasi.

„Seda arst käskis jah, aga mis ajast mina puhkust võtan? Või arste kuulan?“ Vastus oli „mitte kunagi“. Finni ei kuulunud ta kohe kindlasti kunagi. Ja mis puhkusesse puutus, siis seda ei olnud ta välja võtnud viimased kümme aastat firma asutamisest saadik. Kusagil rannal vedeledes ei saa ju ometi meditsiinitehnoloogias läbimurret saavutada. Need kaks asja ei käi üldse kokku.

„Selles kogu mõte ongi, Sebastian. Kas sa oled juba ära unustanud, et said kaks päeva tagasi südameinfarkti? Sa ei tohi vähemalt kaks nädalat oma nägu kontoris näidata.“

„Kerge infarkti. Nad hoidsid mind ainult paar tundi haiglas. Ja nad ei olnud isegi kindlad, et see infarkt oli. Ma võtan juba neid lollakaid tablette, mis nad mulle andsid, mida sa veel tahad?“

„Ma tahan, et sa koju lähesid. Ma ei kavatse sind sisse lasta. Sinu kaart on deaktiveeritud. Lisaks saatsin ma laiali memo teatega, et igäüks, kes su hoonesse laseb, vallandatakse.“

Nii palju siis kellegi teise taga hoonesse hiilimisest. Küll aga oli tal oma sülearvuti, kui tal õnnestuks veenda Virginiat seda välja tooma. Tehniliselt ei oleks see reeglite vastu, kui ta kodus töötaks, eks ole?

„Samuti lasin ma ajutiselt sulgeda su e-posti ja kaugjuurdepääsu arvutile, nii et sa ei saa isegi kodus tööd teha.“ Finn oskas alati hämmastavalt hästi tema mõtteid lugeda. Juba ülikooliaegadest peale. Koostööks oli see väga hea. Praeguses olukorras mitte nii väga. „Sa oled kohustuslikul ravipuhkusel, Sebastian, ja arstina kavat-

sen ma selle jõustada, anna andeks. Kaks nädalat tulen ma siin ise toime, aga ma ei saa seda firmat juhtida, kui sa surnud oled. Nii et võta aeg maha. Mine kuhugi reisile. Mine massaaži. Õnneliku lõpuga massaaži. Mind tõesti ei huvita. Aga siin ma sind näha ei taha.“

Sebastian ei osanud midagi ette võtta. Tema ja Finn olid selle firma asutanud kohe pärast kooli lõpetamist, valades oma südamed ja hinged tehnoloogiasse, mis võib inimeste elusid parandada. Tema oli tarkvaraarendusinsener ja Finn arst – võitmatu meeskond, mis oli koos töötanud välja uue põlvkonna tehnoloogia, nagu näiteks patsiendi ajulainetega juhitavad käeproteesid ja elektrilised ratastoolid. See tundus küll piisavalt üllas eesmärk, millele oma elu pühendada. Aga tundus, et kümme aastat korraliku ööune ja köögiviljade vahetamist kofeiini ja suhkru vastu nõudsid nüüd oma lõivu.

Selge see, et ta ei tahtnud surra, ta oli ainult kolmekümne kaheksa aastane. Aga ta oli läbimurde äärel eksoskelettrobotiga, mis võib halvatud inimestele nagu tema vend kõndimisvõime tagasi anda.

„Mis saab eksojalgade uuest prototüübist?“

Finn tõstis massiivsed käsivarred rinnal vaheliti. „Need inimesed on juba pikka aega ilma kõndimata toime tulnud. Nad võivad veel kaks nädalat oodata, kuni sa taastud. Kui sa ühel kenal päeval oma laua taga kokku kukud, ei saa nad neid jalgu kunagi. Praegu lasen ma igatahes sinu kabineti ukse taha seinale defibrillaatori paigaldada.“

Sebastian ohkas, teades, et see lahing on tal kaotatud. Finn oli sama kangekaelne kui ta isegi. Tavaliselt oli see

hea kombinatsioon – nad ei lasknud kunagi end tagasilöökidest kõigutada. Aga selles olukorras polnud tal sellest kasu. Ta teadis arsti korraldusi küll, ta poleks lihtsalt kunagi oodanud, et Finn need nii rangelt ellu viib. Ta oli lihtsalt arvanud, et tavaliste kaheksateisttunniste tööpäevade asemel hakkab ta kümnetunniseid tegema.

„Kas ma võin vähemalt sisse tulla ja...“

„Ei,“ löikas Finn vahele. „Mine koju. Mine šoppama. Mine lihtsalt ära.“ Mees lehvitas talle muiates läbi klaasi ning keeras siis äripartnerile selja.

Sebastian seisis hetke seal, lootes, et ehk tuleb Finn tagasi ja kinnitab, et tegi ainult nalja. Kui oli selge, et Finnil oli tõsi taga, rändas mees tagasi lifti ning sõitis hoone fuajeesse. Ta astus välja Manhattani rahvarohkele kõnniteele, teadmata õieti, kuhu ta minema peaks. Ta oli plaeninud paar päeva vabamalt võtta ja siis täna uuesti tööle tulla. Nüüd ootas teda ees tervelt kaks nädalat tühjust.

Tal olid ressursid, et teha ükskõik mida. Ta võis eralennukiga Pariisi lennata. Sõita Kariibi merele luksus-kruisile. Tokyos karaoket laulda. Ta lihtsalt ei tahtnud ühtegi neist asjadest teha.

Raha oli Sebastiani jaoks tundmatu teema. Erinevalt Finnist ei olnud tal üles kasvades seda kunagi. Tema vanemad olid kõvasti tööd rabanud, aga lihttöölisena ei tundunud neil kunagi kergemaks minevat. Ja pärast tema venna Kenny ATV-õnnetust olid nad raviarvete raskuse all langenud vaesusest puruvaesusse.

Stipendiumid ja laenud olid Sebastiani ülikoolist läbi vedanud, mille järel oli ta koos Finniga keskendunud

ettevõtte ülesehitamisele. Lõpuks hakkas firma raha sisse tooma – vägagi palju raha –, aga tal oli olnud liiga kiire, et seda õieti tähelegi panna. Või kulutada. Ta ei olnud kunagi unistanud reisimisest ega uhketest sportautodest. Tõtt-öelda oli ta rikas olemises vilets. Tõenäoliselt ei olnud tal rahakotis kahtekümnet dollaritki.

Tänavanurgal seisma jäädes tõmbas ta rahakoti tagastaskust välja ning pani tähele, et selle nahk on aastatega sama hästi kui olematuks kulunud. Tõenäoliselt oli see tal olnud juba magistriõppe päevist saadik. Äkki peaks ta nüüd uue ostma. Midagi targemat tal praegu niikuinii teha ei olnud.

Eespool silmas ta Neiman Marcust. Kindlasti müüvad nad seal ka rahakotte. Ta ületas tänava ja suundus kaubamaja poole. Sebastian peatus korraks, et hoida üks lahti grupile kenadele naistele, kes väljusid piisava hulga kottidega, et sellest jätkuks paari semestri õppemaksuks. Nad nägid välja kuidagi tuttavad, eriti viimane, see tumedapäine ja terassiniste silmadega.

Naise pilk libises korraks üle tema ja mees tundis seda nagu rusikahoopi kõhtu. Tema pulss tagus kurgus, kui ta püüdis edutult sinna tekkinud klompi alla neelata. Tal polnud õrna aimugi, miks tal selle naise suhtes nii tugev reaktsioon tekkis. Ta tahtis midagi öelda, ent ei suutnud meenutada, kus ta võis olla naist kohanud, ning otsustas suu kinni hoida. Pool sekundit hiljem pööras naine pilgu ära, lõhkudes sideme, ning läks koos sõbrannadega piki tänavat minema.

Sebastian jälgis neid hetke kahetsustorkega ning sundis end siis kauplusse minema. Ta suundus otsejoones

meesteosakonda ja valis kärmelt rahakoti välja. Sellistes asjades ei olnud ta kuigi valiv. Ta tahtis lihtsalt musta nahka ja midagi õhukest, mis mahutaks paar kaarti ja natuke sularaha. Ei midagi keerulist.

Vaba kassat otsides märkas ta eespool rabavalt ilusat tumedapäist naist. Sebastian taipas, et see on üks neist naistest, keda ta oli alles paar minutit tagasi näinud poest lahkumas. See sinihallide silmadega naine. Ta soovis, et talle meenuks, kellega on tegu, et ta saaks naisele midagi öelda. Tõenäoliselt olid nad kohtunud mingil sündmusel – Finn sundis teda aeg-ajalt mõnele peole või heategevusgalale minema –, aga ta ei saanud selles päris kindel olla. Enamik tema ajast oli eraldatud robotikale ja inseneriteadusele.

Aga mitte kõik. Ta oli siiski piisavalt mees, et panna tähele naise pikka saledat figuuri, pikki kastanpruune juukseid, suuri siniseid silmi ja veripunaseid huuli. Oli võimatu mitte märgata, kui veatu tema juures kõik on. Ta lõhnas nagu aas Sebastiani lapsepõlvkodu taga pärast sooja suvevihma. Selle mõtte peale tõmbus miski sügaval tema sisemuses tihedasti kokku.

Mis selle naisega ometi on? Mees arvas endamisi, et tõenäoliselt ei olegi asi otseselt temas. Arst oli tal käskinud vähemalt nädal aega pingutavast füüsilisest tegevusest hoiduda – *jah, härra West, seksuaalne aktiivsus käib ka sinna alla*. Tema viimasest lähedasest kokkupuutest naistega oli küll juba mõnda aega möödas, aga võib-olla keskendus tema mõistus praegu kättesaamatule just sellepärast, et see oli keelatud.